

Hieruit ontstond een schets in olieverf met levensgrootte figuren, voorstellende een manifesterende groep studenten, waarvoor vrienden van hem poseerden, onder welken de dichter André Fontainas.

Na een korten uitstap in Holland maakte Toorop de luguber-realistische impressie „De Nes,” die ook door den advocaat Picard werd aangekocht.

Op een andere tentoonstelling der XX had Toorop een groot doek geëxposeerd, een werkman die tusschen twee agenten opgebracht wordt, met talrijke figuren en veel beweging er om heen. Dit schilderij, genoemd *la Débauche*, was het product van anarchistische preoccupatiën van den schilder, die in dien tijd veel omging met studenten en werklieden, met welke laatsten hij gewoonlijk zijn maaltijden gebruikte in Brusselsche estaminets.

Dit doek had Toorop het geluk ook te verkoopen voor 1800 franks aan Anna Boch, de zeer talentvolle en muzikale Belgische schilderes, ook later lid van de XX geworden. Zijne vreugde, eene voor hem zoo aanzienlijke som te bezitten, was groot, en onmiddellijk toog hij met een andere „Vingtiste,” James Ensor naar Parijs waar zij in de Musea vele vergelijkende studiën maakten, o. a. Constable en Turner zeer bewonderden, en Ingres evenals Manet die nog niet het toppunt van zijn glorie had bereikt. Van Parijs ging Toorop alleen naar Florence en Venetië, waar hij geheel geïsoleerd de schilderijen bestudeerde. De oude Italianen hadden toen echter nog niet veel invloed op hem. Méer werd hij nog steeds aangetrokken door oude Vlamingen als Quentin Metsys, Rogier van der Weyden, Memling en v. Eyk.

Te Brussel teruggekeerd bleef hij daar een half jaar arbeiden, en ontmoette en maakte hij er kennis met het gedistingeerde, hoogst begaafde en tactvolle echt Engelsch-blonde meisje dat later zijn vrouw zou worden, Miss A. Hall, van wie hij een portret schilderde, in het wit gekleed, zittend voor een open raam, dat nog in zijn bezit is.

Zij woonde met haar familie te Cruiden in Surrey. Toorop ging naar Londen, dat een nieuw en belangrijk studieveld voor hem zou worden, en hem weer andere onderwerpen voor schilderijen en teekeningen zou leveren.

Voorals was hij gefraspeerd door de Thames; de beweging, de levendigheid en de bedrijvigheid die sommige punten van deze rivier aanbieden, daar, waar tallooze schepen en schuiten van alle nationaliteiten voor en naast elkander varen of gemeerd zijn, trokken hem zeer aan.

Hij maakte spoedig kennis met den grooten schilder James Whistler. Hij kwam veel bij hem, in zijn wit atelier te Chelsea en had eens met hem en diens intiemen vriend Sarazate een langdurige discussie over Turner, dien Toorop als den grooten voorganger der moderne kunst beschouwde, Turner die meer nog dan Constable en Crome den stoot had gegeven aan de schilders om met een vorig conventionalisme te breken, en zoo het mooie, gevoelige „impressionisme” van de modernen te doen ontstaan.

Maar meer nog dan de omgang met artiesten van zeldzaam talent trok hem het leven van Londen aan. Vele studies maakte hij o. a. van arme muzikanten op straat, naast belangrijke schilderijen die zijn streven gedurende